

Alekszandr Szergejevics Puskin

FELHŐ

Elült a vihar, s te magadra hagyottan,
Ragyogás közepette lebegsz az azúrban.
A föld szomorú árnyát te adod,
Egyedül csüggeszted e drága napot.

Az eget nemrég még körbebolyongtad,
A villámok fenyegetve befontak;
Titokzatosan zengtél, mielőtt
A mohó földet megitatta esőd.

Rejtőzz el! Elég! Az időd, ime, elmúlt,
A föld felüdült, a vihar tovaszánguld,
S a szél, simogatva a fák levelét,
Tovakerget már – és tiszta az ég.

Oszip Mandelstam

ZENDÜLÉS

Mintha a szélvihar fákat döntene meg:
Tompá, mély moraj a külvárosok felett.
Ajtókopogatók bronzablákhöz verődnek,
A rettegés lecsap. Asszonyok, gyerekek
Sírása hajadonfőtt jut el az öreg
Fülekhez. És remeg mindenki és futásra
Kész. Egy perc s már be is bújt mind az odujába.
De végighúzza az utcán szúrós fejét
Egy seprű s egybegyűl mind az ember-szemét.
S bőszip cipősarkokon, hömpölygőn űzve-hajtva
Népét a zendülés, tenyerét összecsapja.
Kiáltás-szörösen az ezerfejű nép
Próbálja sorai felduzzadt erejét
És a rakpartokét, hogy ott a sziklaágyon
Részegségtől nehéz nőként csak kiabáljon.